

Předmluva

Na začátku byla myšlenka. Jak poetické, že? Ovšem tou mojí byla vytvořit příběh o mladém chlapci, jménem Jean, pocházejícího z malé francouzské vesničky, který si chce pouze splnit své sny. Idea však nesměřovala k tomu napsat knihu, ale k námětu na divadelní hru, potažmo celovečerní snímek. A jak to někdy v životě bývá, nenašla se příležitost tento plán realizovat a synopse byla vložena, jak se říká “do šuplíku”.

Jednoho dne jsem onen pomyslný šuplík otevřel a námět si opět přečetl. Dostal jsem spontánní nápad nechat se vést múzou a prožít příběh hlavního hrdiny naplno, aniž bych očekával nějaký výsledek. Psal jsem kdykoliv jsem našel volný čas a vždy se těšil, až se s Jeanem budu moci opět setkat. Někdy byly pauzy mezi psaním kratší, někdy delší, ale vždy jsem se prostřednictvím vytváření příběhu ocitl v kůži naivního chlapce žijícího v době, kterou si rozhodně nemohu pamatovat, nebo snad ano?

Pokaždé, když jsem o námětu knihy někomu řekl, tak se mě dotýčný zeptal, jestli jsem si zjišťoval nějaké relevantní informace o dané době a místě. A víte co? Ne. Vykreslil jsem si v hlavě Francii takovou, jakou jsem si jí představoval jako malý kluk. Malebnou, romantickou až pohádkovou. Byl jsem také již od základní školy fascinován příběhy, které se odehrály v obou světových válkách, a proto jsem se rozhodl zasadit ten Jeanův těsně před druhou světovou válku.

Zažil jsem i chvíle, kdy jsem chtěl zadat magickou kombinaci tlačítek CTRL+A a hned po ní zmáčknout ještě magičtější tlačítko DELETE. Ano, je to tak. To, že vznikla tato kniha je vlastně kombinací sebezapření a přesvědčování se o tom, že je na světě potřeba dalšího fiktivního příběhu plného historických nesrovnalostí. Ale víte co? Jsem za to rád. Jsem rád, že držíte v ruce mou knihu a budu ještě radši, když se díky ní na moment odtrhnete od reálného světa a necháte se hezky vést příběhem, který rozhodně nenajdete v učebnicích dějepisu, ale dost možná v něm najdete sami sebe.

Děj se odehrává v minulosti, ale vyprávěn je v přítomném čase, což je dosti nezvyklé, ale jak jsem již zmínil, původně šlo o námět na divadelní hru, tedy spíše rozpracovaný kousek scénáře.

A především život také prožíváte v přítomném okamžiku, který vám říká, že i začátek této předmluvy je již minulostí, a o tom co přijde můžete jen spekulovat, hádat se, či dokonce tvrdit, že máte jasnou představu.

Ale nakonec je vše stejně jedno velké překvapení. Pro někoho milé, pro jiného méně, ovšem vždy záleží na tom, jakou energii a myšlenku do budoucnosti vyšlete. Proto vám přeji z celého srdce, abyste nyní vyslali přání příjemné četby s velkým nádechem fantazie a nechali se mile překvapit.

Děkuji vám

JK Sanchez

Je ráno. Mladý Jean leží v posteli a kouká z okna na sýkorku, která se uhnízdila na stromě přímo naproti jejich domu. Venku je krásný slunný den a Jean přemýšlí, co bude dělat. Celým domem se line vůně čerstvě napečených buchet. Jeanova babička je totiž vášnivá pekařka a den co den vymýšlí nové recepty na nejrůznější domácí pečivo, bábovky a jiné dobroty. Jelikož je neděle, tak se Jean nemusí nikam hnát. Není školní den, a proto se může válet, jak dlouho chce. Dívá se stále z okna a představuje si, jaké by to bylo létat. Občas je tolik zahleděný do svých představ, že ztrácí pojem o realitě a zapomíná na své povinnosti.

Celý Jeanův pokoj je vyzdoben různými obrazy, které on sám namaloval, a jelikož je stále studentem, a tak trochu volnomyšlenkář, má v pokoji také řádný binec, za který ho jeho babička neustále peskuje. Ovšem vztah mezi Jeanem a jeho babičkou je velice přátelský a oba na sebe nedají dopustit. Přeci jenom mají jen sebe navzájem. Jean otce vůbec nepoznal a matka jej nechala v péči babičky, když byl ještě malý hoch, a proto se z velké části na jeho výchově podílela právě babička.

„Jeaně!“ rozléhá se domem. Babička svým pronikavým hlasem volá svého vnuka, aby přišel do kuchyně. Jean se převalí v posteli a posadí se. Snaží se najít obě boty a nasadí si svou čepici, kterou s oblibou nosí nasazenou na straně hlavy. Během několika vteřin se objeví dole v kuchyni a začne imitovat psi čmouchání. Babička se usmívá a lehkým pohlavkem jej upozorní, aby nedělal klukoviny a soustředil se na to, co mu chce říct.

„Zapomněla jsem dokoupit vejce, tady máš nějaké drobné a skoč mi je prosím nakoupit na roh do smíšeného zboží“. Jean obrátí oči v sloup, za což dostane od babičky opět pohlavek, aby se nechoval jako lenoch a upaloval pro vejce. „A stav se ještě dědovi na hrob, dlouho si tam nebyl, tak ať mu uděláš radost, „dodá babička při Jeanově odchodu.

Jean vyjde z domu a rozhlédne se kolem. Venku si hrají místní děti, z otevřených oken sousedních domů jsou cítit nejrůznější vůně právě připravovaných obědů a Jean si uvědomuje, že toto místo má opravdu rád. Je to jeho rodné městečko, kde se všichni navzájem, jak je zvykem v malých městech, znají a i on cítí, že tu má své místo.

Vykročí tedy svižným krokem do ulice, kudy každé ráno chodí do školy. Hned na prvním rohu pozdraví místního krejčího, který mu nedávno ušil jeho první společenský oblek v životě. Byl to oblek na večírek jeho školy. Ačkoliv se jednalo pouze o maturitní ples, v místě, kde Jean bydlí, je tento večer významnou společenskou událostí. Sejde se tam téměř celé město a každý se chce ukázat v tom nejlepším světle. Jean si na oblek šetřil takřka celý rok z kapesného a také z brigády v místním

knihkupectví, kde občas pomáhal jako prodavač.

Díky této brigádě se Jean zamiloval do umění, jelikož v dlouhých chvílích si za přepážkou kasy četl různé knihy mnoha žánrů. Nejvíce si oblíbil dějiny umění, kreslení a také divadelní improvizaci a výrazový tanec. Byly to žánry, které oproti beletrii nebyly smyšlené, a přesto pro něj tak nedostupné, že se stále více zajímal o to, jak by se k nim mohl dostat blíže.

Krejčí se na Jeana pousměje a ten pokračuje ulicí dál. Míjí také místní hospůdku, kde celé dny vysedávají štamgasti a odkud se bez ohledu na to, jestli je ráno, či večer, rozléhá hlasitá hudba, konverzace a smích.

Jakmile dorazí do obchodu se smíšeným zbožím, zničehonic mu někdo zaklepe na rameno. Jean se otočí a spatří svého dlouholetého kamaráda Pierra. Ten drží v ruce také pár drobných a nejspíš stejně jako Jean byl vyslán, aby dokoupil, co v domácí spíži chybí. Pierre je takový „kluk ulice“. Pochází z relativně chudé rodiny a jelikož má 3 bratry a 2 sestry, tak se musel již od mala naučit starat se sám o sebe. Pro potíže si nechodí daleko a každou chvíli řeší menší či větší problémy. Jean v něm vidí v podstatě svého bratra, kterého nikdy neměl.

„Taky?“ zeptá se Pierre. „Taky,“ odpoví Jean a oba se hlasitě zasmějí. „Tak co to bude pánové,“ zeptá se prodavač, který odtrhne oči od novin, a s trochu zamračeným výrazem se podívá na oba chlapce. „Prosil bych 6 vajec,“ vyhrkne Jean. „A droždí,“ přidá se Pierre. „Samozřejmě pánové, něco dalšího?“ zeptá se prodavač. „Hmm, kolik to stojí?“ zeptá se Pierre. „3,50 za oba,“ odvětví prodavač, zatímco koutkem oka stále kouká na noviny a v podstatě chlapce nevnímá. „Tak ještě cigarety a zápalky,“ zareaguje Pierre. Prodavač, natolik zabraný do novinového plátku, přidá krabičku cigaret a zápalky a podá vše úhledně zabalené v papírovém sáčku Pierrovi. Oba chlapci se na sebe podívají, zaplatí a velice rychle odcházejí z koloniálu pryč.

„Zvláštní co?“ říká Pierre.

„Co myslíš? Že jsme se tu potkali?“ odpoví Jean.

„Ne, ne, myslím to, že jsme si řekli o cigarety a prodavač nám k tomu nic neřekl a ani neutrousil nějakou poznámku jako obvykle,“ řekne zamyšleně Pierre.

„Nevím, pořád koukal do těch novin, tak si myslím, že si ani nevzpomene, že jsme tam byli,“ zareaguje Jean. Pierre jen pokrčí rameny a pouští celou situaci z hlavy.

„Pospícháš?“ zeptá se Pierre Jeana.

„Hele, docela jo, babička vaří a měl jsem jen rychle běžet pro nákup,“ odpoví Jean.

„Pár minut tě nezabije,“ odsekne Pierre a tahá Jeana za triko, aby s ním šel dát cigaretu na jejich oblíbené místo, na lavičku na konci parku.

Jean si řekne, že babička jistě pár minut počká a při nejhorším se vymluví na frontu

v koloniálu, nebo nějakou podobnou věc.

Oba mládenci sedí na lavičce a potahují z cigarety. Jen tak sedí a koukají kolem sebe, kde, co lítá.

„Co budeš dělat po škole?“ zeptá se Pierre.

„No, to je téma...nevím, nemám žádný plán“ odpoví Jean. „Chtěl bych cestovat, ale nevím, jak to mám udělat. Potřeboval bych k tomu hodně peněz, ale ty nemám, takže jsem nahranej a budu muset zůstat tady, i když to tu mám rád,“ pokračuje Jean.

„Zajímavé...moje teta říká, že když si to budeš přát, tak se ti tvé přání splní. Že je to prej zákon vesmíru, nebo tak něco. Ale asi to nefunguje hned, já si taky přál povoz s koňmi a stále ho nemám,“ odpoví Pierre a začne se smát. Jean se podívá na Pierra a ušklíbne se. „Nebo prodej ty obrazy, cos namaloval,“ povídá Pierre.

„Prosím Tě, to si nikdo nekoupí. Dokonce i babička říká, že je to sice hezký, ale že se na to jen lepší prach a měl bych se raději učit a být pak úředníkem nebo tak něco,“ odpoví sklesle.

„Já to vidím jasně. Budu pilot,“ říká hrdě Pierre. „Jo...jasný. Neudělal si ani základní školu a budeš pilot,“ posmívá se Jean. „Budu pilot a budu slavnej. Tak to prostě bude!“ odsekne Pierre. „Dobře, budeš pilot a budeš slavnej a já budu cestovat,“ podpoří Jean Pierra v jeho utopické myšlence stát se pilotem, ačkoliv nedokončil ani základní vzdělání. „A taky si koupím, co budu chtít a budu se mít, jak já budu chtít,“ dodá Jean. „Jasný, koupíš si celou Francii a mě pak uděláš dvorním pilotem a budeme se jen flákat,“ zasměje se Pierre. Oba se dají do smíchu a típnou cigarety o spodek lavičky.

Do toho na věži odbije poledne a Jean se zhrozí. „Sakra, musím běžet, nebo mě babička vydědí,“ povídá a podává ruku Pierrovi. Pierre podá ruku Jeanovi a s úsměvem na tváři řekne: „Jasný, upaluj kámo. Vidíme se večer?“

„Jasný!“ odpoví Jean a oba chlapi se rozcházejí každý jiným směrem.

Jakmile Jean dorazí domu, čeká na něj rozhněvaná babička. „Kde jste byl mladý pane?“ okřikne ho.

„No já...“ odpoví Jean váhavě, jelikož si nestihl promyslet výmluvu. Celou cestu myslel na to, co mu říkal Pierre o tom přání a o vesmíru a o jeho přání stát se pilotem.

„Upaluj se umýt a přijď dolů, máš tu oběd,“ odpoví babička.

Jean vyběhne nahoru do pokoje, vezme si čisté věci, seběhne do koupelny a řádně se celý vydrhne od hlavy až k patě. Potom se usadí ke stolu v jídelně a babička mu přinese domácí plněné knedlíky se zelím.

Jean se celou dobu v jídle jen rýpe a stále přemýšlí. Pierre mu nasadil brouka do hlavy a jelikož je strašně zvědavý, nedá mu to, aby nad jeho slovy nepřemýšlel.

„Opravdu si mohu cokoliv přát a stane se to?“ přemýšlí. „Nebo to byl zase jeden z Pierrových vtípků a já tady sedím a přemýšlím, zatímco on se mi někde směje.“

Po jídle si Jean sedá u sebe v pokoji na křeslo a kouká na obrazy, které namaloval. Většinou tyto obrazy nedávají smysl. Jedná se jen o výstřelky jeho fantazie a do realistických obrázků krajin, či postav to má hodně daleko. Ovšem Jean se zamyšleně dívá a říká si, co kdyby si to opravdu někdo celé koupil, stačilo by mi pár franků. Celý den stráví dumáním a přemýšlením nad tím, co by chtěl dělat po tom, jakmile ukončí studium a jak by se daly prodat jeho obrazy, ačkoliv nikdo, kromě jeho babičky a Pierra, neví, že nějaké nakreslil.

Večer sedí Jean u okna a snaží se učit maturitní otázky. Do toho se odkudsi zvenčí ozve písknutí. Je to Pierre. Stojí pod stromem přímo naproti jeho domu a potichu volá Jeanovo jméno. Jean se podívá z okna a říká: „Já úplně zapomněl, že přijdeš, musím se učit“. „Nekecej a pojď ven,“ vykřikne Pierre.

„No ale babička je dole a nesmí vědět, že jsem odešel ven, jinak bych měl průsvih. Mám se učit,“ snaží se Jean vykroutit. „Říkám, nemel a polez,“ směje se Pierre.

Jean opět protočí oči v sloup a zaleze zpět do pokoje, aby za chvíli visel na okapu a snažil se slézt z prvního patra jejich domu. Seskočí a jde k Pierrovi.

„No vidíš, ty posero,“ směje se Pierre. „Kdo je u tebe posera, ty cirkusáku,“ odvěti sarkasticky Jean. Oba se však smějí a vědí, že si tyto narážky můžou dovolit, protože se znají už dlouhá léta a ledacos spolu zažili.

„Kam půjdeme?“ zeptá se Jean. „Uvidíš,“ odpoví Pierre. Jean tuto odpověď od Pierra nesnáší, protože většinou se z toho vyklube nějaká blbina, kterou Pierre spontánně vymyslel. Ovšem i tyto blbiny mají v sobě notnou dávku adrenalinu a vzrušení, proto jen pokrčí rameny a následuje Pierra.

Pierre táhne Jeana mezi domy úzkými uličkami až na kraj města, kde sídlí místní divadlo. „Jdeme jako do divadla, nebo co?“ zeptá se Jean. „No jasný, ale ne hlavním vchodem,“ směje se Pierre a leze na stříšku, která sousedí s budovou divadla. Jean ho následuje. Venku je už černočerná tma a ulice jsou prázdné. Občas je slyšet jen syčení koček a štěkot psů.

Jean, který následuje Pierra na střechu divadelní budovy, začíná mít obavy z jeho podivného plánu. „Kam to lezeme zase?“ zeptá se. „Mám jedno super místo, neboj se ty strašpytle,“ odsekne Pierre a otevírá malé okénko, které vede do podkrovní divadla.

Oba hoši vlezou dovnitř a Pierre, štěstím celý bez sebe, začne Jeana provázet.

„Sem chodím odpočívat anebo si sem tahám holky, haha,“ zasměje se Pierre a ukazuje na věšáky plné divadelních kostýmů. „No paráda, takže si mě sem pozval na rande, nebo co?“ zasměje se sarkasticky Jean.

„Ty jsi tele! Ne, ale chci ti něco ukázat,“ odpoví Pierre s úsměvem na tváří. „Hlavně buď potichu,“ pokyne Jeanovi a odstraní prkno z podlahy. „Každý týden tady zkouší baletky a jsme právě nad jejich šatnou, haha,“ ušklíbne se Pierre. „Posaď se,“ nabídne Jeanovi místo vedle něj a vytáhne lahev levné whisky.

„Kde jsi to zase vzal?“ zeptá se Jean.

„Heleee.....to je jedno, dej si. Je to super pití,“ odpoví Pierre.

Vtom se v místnosti pod nimi rozsvítí a vejde několik tanečnic v baletních kostýmech a začnou se svlékat. Pierre se div nadšením nepropadne, jak se snaží nacpat hlavu do malé škvíry, kterou zřejmě sám vyrobil. Jean zapomene na strach a posilněn několika doušky alkoholu mlčky pozoruje krásu, která se pod nimi prochází.

„To je hustý, co?“ říká potichu Pierre.

„Je to super,“ odpoví Jean se zdvihnutým palcem. Přesně tohle Jean potřeboval na odregování. Ne jako posledně, kdy byl s Pierrem v místních sadech krást jablka a kdy se vrátil domu s rozpráranými kalhotami od hlídacího psa a pokoutou za výtržnictví.

Baletky se převlékly a odešly. Oba chlapci se na sebe podívají a jen si poplácají po ramenou, jako by zrovna vynalezli oheň.

Sednou si naproti sobě, opřou se o rekvizity, kterých tu je kolem spousty a polemizují o životě, zatímco si podávají lahev s pálenkou.

„Nech mě tu a jdi,“ zaslechne Jean. „Nech mě tu a jdi...“

Jean cítí, jak mu někdo klepe na rameno. Leží na zemi v rekvizitárně místního divadla, vedle něj leží dopitá lahev whisky a nějaký pán se ho snaží zvednout.

„Co tu děláš hochu?“ ptá se.

„Já....s kamarádem...já jsem...“ žvatlá Jean.

„Jo s kamarádem...myslíš tu lahev?“ odvětí vysoký pán v košili. „Půjdeš se mnou,“ chytí Jeana za límec a táhne ho dolů po schodech. Jean celý zmatený nechápe, co se stalo, nebo kde to vlastně je, jen ví, že ho bolí hlava a nemůže si vzpomenout, kde je Pierre. Vysoký pán v košili je vrátný divadla, který šel náhodou do rekvizitárny, protože odtamtud zaslechl divné zvuky. Zřejmě Jeanovo chrápání.

„Cos tam dělal mládence?“ ptá se vrátný přísným hlasem. Jean celý zmatený, a ještě lehce opilý není schopen logicky odpovědět, tak jen kouká do země.

„Budeme muset zavolat strážníky, protože už měsíc se tu snažíme chytit někoho, kdo nám sem chodí krást kostýmy a rekvizity,“ povídá vrátný.

„Já jsem to nebyl,“ vyhrkne Jean. „A cos tu tedy dělal?“ spustí vrátný.

„Byl jsem tu.....odpočívát,“ odpoví Jean s tím, že se snaží zatajit Pierra, který ho sem zatáhl a o kterém nejspíš vrátný hovořil.

„Jo tak odpočívát?! S lahví v ruce. To je pěkné odpočívání,“ vysměje se vrátný Jeanovi. „Tohle se rodičům líbit nebude mladý hochu,“ pohrozí vrátný a snaží se vytočit číslo na policejní stanici.

„Já nemám rodiče. Mám jen babičku. A s tou to šlehne, jestli mě dovezou strážníci...ehm...zase,“ zakuňká Jean vrátnému.

Vrátný se otočí a pohledne na Jeana. Poté se otočí zpět k telefonu a zavěsí.

„Dobře, uděláme dohodu,“ odpoví vrátný.

„Jakou?“ zeptá se Jean

„Já to na tebe neřeknu, ale budeš mi sem chodit pomáhat,“ nabídne vrátný Jeanovi protislužbu.

„Potřebuji pomoci s pár drobnostmi v divadle a sám už na to nestačím. Neboj, nebudu tě tu trápit dlouho, ale opovaž se nepřijít. Toto městečko není zas tak velké, aby tě strážníci nenašli. Souhlasíš?“ povídá vrátný a podívá se přísně na Jeana.

„No...co mi zbývá, že jo?“ odpoví Jean.

„Zítra v pět odpoledne přijď a dostaneš první úkol a teď upaluj!“ řekne důrazně vrátný Jeanovi.

Jean jen kývne hlavou, poděkuje za to, že ho vrátný nevydal strážníkům a odchází pryč ze dveří divadla. Cestou myslí na to, proč ho tam Pierre nechal a co se vlastně dělo. Zároveň si je vědom, že i tak bude mít u babičky průšvih, protože utekl večer z domu a nevrátil se zpět. A navíc měl být ve škole.

Jean stojí před domem své babičky a snaží se najít vhodnou výmluvu. Chodí sem a tam a zkouší si trénovat smyšlené příběhy, aby zněly co nejméně pravděpodobněji.

„Aaale, tady je mladý pán,“ zaslechne za zády. Jeho babička stojí na verandě domu a z jejího výrazu lze vyčíst, že je značně rozzlobená. Jean stojí jako vysekaný z ledu a nevydá ani hlásku. Babička mezitím pokyne hlavou, aby ji Jean následoval, otočí se a vchází do domu. Jean, celý zpocený, se plouží za ní, jako by šel na popravu. Stres, horko v kombinaci s kocovinou z levného alkoholu mu nedělají zrovna dobře a jakmile vejde do světnice, tak se div neskácí na zem.

Babička ovšem jen usedne do židle a zeptá se Jeana, kde byl a že měla obrovský strach. Vůbec nenásledoval výprask, nebo dokonce řev, či hádka. Jean pookřál a babičce vysvětlil popravdě, co se stalo. Samozřejmě až na ten fakt, že se s Pierrem koukali na to, jak se převlékají baletky.

Babička svému vnukovi dala jasně najevo, že by neměl vyvádět takové hlouposti,

protože je v maturitním ročníku a vzdělání je na prvním místě. Dále Jeanovi řekla, že si nemyslí, že by byl Pierre dvakrát dobrý kamarád do nepohody.

„Je to podvodník, kapsář a budižkničemu,“ dodala.

„Ale je to můj kamarád!“ odpoví Jean rázně.

„Poslyš, Jeane, musíš si v životě dávat pozor na to, koho si přitahuješ do života, protože na základě těchto lidí se bude vyvíjet tvůj osud. Pierre sice může být tvůj kamarád, ale rozhodně to není dobrá partie do života. Ty jsi bystrý a slušně vychovaný hoch a jistě tě čeká hezká budoucnost. Někdy se budeš muset vzdát minulosti, abys mohl pokračovat na své cestě dál,“ sdělila babička Jeanovi své životní moudro. Jean se na ní jen kouká a trochu s tímto názorem uvnitř bojuje, protože si je jistý, že Pierre je dobrý kamarád, i když ho nechal v podkroví divadla samotného. Ale babičce její radu jen odkývá a slíbí, že se bude snažit jí nedělat ostudu.

Po zbytek dne Jean stráví ve svém pokoji a přemýšlí. Moc mu to ale nejde, protože ho stále bolí hlava díky levnému alkoholu, který s Pierrem vypil minulou noc.

Druhý den po škole se přesně v pět hodin odpoledne Jean hlásí u pana vrátného v divadle.

„Tak jsem tady,“ řekne Jean poslušně, jako by se přišel zapsat na vojenský výcvik.

„Výborně, myslel jsem, že nepřijdeš. Musel bych zavolat strážníky,“ odpověděl přísně vrátný, ovšem s lehkým, až otcovským úsměvem.

„Půjdeš mi pomoci s přípravou kulis na představení,“ dodal vrátný, který, jak se ukázalo, dělá v divadle v podstatě všechno.

Jean sklesle kývne, protože si myslí, že bude třeba jen trhat lístky nebo pomáhat v šatně a následuje vrátného do útrob divadla.

„Odlož si věci v šatně a přijď na jeviště,“ řekl vrátný a zmizel kdesi mezi šálami, které vedou na scénu divadla.

Jean si odloží tašku a vestu v malé šatně, do které měl možnost se dívat, když se tu převlékaly baletky. Pohlédne do stropu a všimne si, že díra byla již zadělaná. Situace, ve které se octnul, mu na moment přijde vtipná a lehce se nahlas zasměje, což uslyší i vrátný na jevišti. „Co se tam směješ, pojď mi pomoci!“ zvolal na Jeana. Jean se prudce otočí a vyběhne z šatny přímo na pódium, kde se mezitím vrátný stará o jevištní lanoví.

„Na, tohle chytني, a ne že s tím uletíš až do stropu,“ řekl vrátný a podal Jeanovi lano, které vedlo kamsi vysoko do tmy. Strop byl tak vysoko, že nebylo vidět konec lana a ani k čemu je přichyceno.

„K čemu to je?“ zeptal se Jean.

„K tomu lanu, které držíš, je zachycena přes kladku jedna kulisa. Většina kulis je

zavěšena u stropu, aby se ušetřilo místo, víš,“ odpověděl vrátný.

„Hmm, zajímavý...“ zahuhlal Jean a koukal na vrátného, který mezitím odmotával další lana a spouštěl části kulis na jeviště.

„Koukej se na to, jak to dělám. Zítra to budeš dělat sám,“ zvolal vrátný na Jeana.

„Cože? To nedám,“ odpověděl Jean s vystrašeným výrazem v obličejí.

„Ale dáš! Když ses uměl vloupat do rekvizitárny, tak musíš umět i odvázat a přivázat lano,“ odsekl vrátný.

Zatímco se Jean kouká na vrátného, v jakém pořadí odvazuje a přivazuje jednotlivá lana, tak se na jevišti postupně zastavuje kulisa nějakého velkého chrámu.

„Tak, teď pomalu spusť to lano, chlapče,“ řekl vrátný.

Jean opatrně spouštěl lano, jako by na druhém konci měl být obrovský porcelánový slon.

„Tak...opatrně. A je to,“ řekne vrátný a lehce dorovnává jednotlivé části kulis.

„Co to je?“ zeptá se Jean, zatímco se s údivem dívá na hotovou divadelní kulisu.

„Šalamounův chrám chlapče. Dnes tu uvádíme hru Král Šalamoun,“ odpověděl vrátný.

„To je hustý!“ ušklíbl se Jean a v jeho očích je vidět dětská radost.

Vrátný se jen pousměje a poplácá Jeana po zádech se slovy „No...to není všechno chlapče, práce je tu jak na kostele. Jdeme!“

Jean do té doby v divadle nikdy nebyl. Ne, že by ho to nezajímalo, ale nikdy tam neměl s kým jít a jeho přátelé, jako je například Pierre, tráví čas jinak než chozením po divadlech, výstavách, či jiných kulturních akcích.

Jean se ještě před odchodem z jeviště otočí směrem do hlediště a představuje si, jaké by to bylo, kdyby účinkoval před vyprodaným sálem. Sice si není jist, co by na tom jevišti dělal, protože kromě plivání do dálky, skákání na jedné noze a požívání bramborových knedlíků, nic extra zázračného neumí a stát tam jen tak se svými obrazy by asi taky mnoho potlesku nezískalo. Ale představa to byla pro něj opravdu vzrušující.

„Kde jsi zase?“ vyrušil vrátný Jeana ze snového stavu.

Jean se oklepe a běží za hlasem opět někam do temných zákoutí divadla.

„Omlouvám se, já...“ vyhrkne Jean

„Jsem se zase zasekl?“ dodá vrátný

Jean jen pokrčí rameny a ušklíbne se přesně tak, jako když se ho babička zeptala, jakou dostal známku v domnění, že dostal výtečnou a on přitom nesl domu nedostatečnou.

„Jsi docela snílek co?“ zeptá se vrátný Jeana, zatímco připravuje lístečky do šatny.